

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב טוראי אריה (אסלון) טוויג ז"ל

בן גרייס ויצחק-חיים

נולד בסין

בתאריך ה' בשבט תרצ"ח, 7/1/1938

התגורר בירושלים

התגייס דצמבר 1955

שרת בחיל רגלים

נפל בקרב

בתאריך י"ב בתשרי תשל"ד, 8/10/1973

נקבר בבית העלמין הצבאי הר הזיתים

חלקה: 1 שורה: 7 קבר: 7

הותיר אחריו אישה, שתי בנות, הורים,

שתי אחיות ואח

בן 35 בנפלו

קורות חיים

אריה, בן גרייס ויצחק-חיים, נולד ביום ה' בשבט תרצ"ח (7.1.1938) בשנחאי שבסין, ועלה ארצה עם משפחתו בשנת 1951. הוא למד בבית-ספר יסודי אנגלי בשנחאי ובבית-ספר יסודי בארצות-הברית, ואחרי-כן המשיך את לימודיו בבית-הספר התיכון "שלוה" בתל-אביב ובבית-הספר התיכון העירוני-דתי ב' בתל-אביב, במגמה הומנית.

בזכות החינוך היהודי שקיבל מפי מורים ורבנים בבית הוריו, החל אריה לקרוא עברית כשהיה בן שלוש, ובשנתו השישית כבר עלה לתורה כ"מפטיר". הוריו הגיעו לשנחאי מבגדד, דרך הודו, בראשית המאה, וביתם היה בית ועד לחכמים ופתוח לכל נצרך. ילדותו של אריה עברה עליו בלימוד אינטנסיבי: השכלה כללית רכש בבית-ספר אנגלי ויהדות למד בבית. כשהיה בן תשע, עשתה משפחתו שנה בארצות-הברית, ולאחר שהקומוניסטים עלו לשלטון בסין, נאלצה המשפחה לעבור להונג-קונג, משם עלתה ארצה והשתקעה בתל-אביב. חוש ההומור של אריה ולבביותו הקלו עליו את חבלי הקליטה בחברה החדשה. מטבעו היה צנוע ועניו. הוא שמר על מצוות היהדות בקפדנות, שקד על לימודיו והרחיב את ידיעותיו. ידידים רבים היו לו ועל הקשרים שיצר בנעוריו שמר כל ימי חייו.

אריה גויס לצה"ל במחצית דצמבר 1955, וכחבר גרעין "החלוץ" של "הצופים" הדתיים, הוצב לנח"ל. לאחר הטירונות ולאחר שעשה של"ת בהיאחזות כרם שלום, שהיה מראשוניה, ובקיבוצים סעד ולביא, השתלם אריה בקורס מרגמות 81 מ"מ ובקורס צניחה, והוצב בגדוד צנחנים. בתקופת שירותו הסדיר לחם במבצע "קדש" ואף הקים עם חבריו היאחזות בפתחת רפיח.

לאחר שסיים את שירותו הסדיר, הוצב לשירות מילואים כרגם מרגמות בינוניות בגדוד צנחנים. כחייל מילואים השתתף גם במלחמת ששת הימים. בשנת 1959 החל אריה ללמוד מדעי היהדות בכלל, ומקרא בפרט, באוניברסיטה העברית בירושלים ובו בזמן עסק בעבודות שונות. הוא שקד על לימודיו עד שעות הלילה המאוחרות והשכים בבוקר לחלק עיתונים. כן עסק בהגהה ואחרי-כן לימד בבית-ספר תיכון. לאחר שסיים את לימודי התואר הראשון, המשיך ללמוד לתואר השני ונתמנה כאסיסטנט בחוג למקרא באוניברסיטה העברית. לאחר שהוענק לו התואר השני, החל להורות גם במחלקה למקרא באוניברסיטת בר-אילן וכתב עבודת דוקטורט שנושאה: "מתן תורה בסיני". אריה הצטיין בדקדקנותו המדעית ותבע רבות מעצמו ומתלמידיו. הוא לימד גם בהתלהבות ושקד במיוחד לפתח אצלם את כושר החשיבה העצמית, ואמנם כל תלמידיו הוקירוהו ואהבוהו. בד בבד גברה גם נטייתו לעסוק במחקר והוא הצליח לשלב חקירה ביקורתית של המקרא עם השקפת עולמו הדתית. אריה הרבה להתעניין בנוסחי תפילה ובמנהגי עדות, והתרכז במיוחד במסורת בית אביו. מ-1969 עד 1970 עשה בשנת השתלמות בשוויץ. בשנת 1971 נשא לאישה את חברתו רות. את עבודת הדוקטורט שלו השלים שבועיים לפני שפרצה מלחמת יום-הכיפורים והיא אושרה לאחר מותו. לאחרונה פורסם מחקר זה כספר בשם "מתן תורה בסיני", בהוצאת מאגנס, ירושלים. כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים, עשה אריה בשירות מילואים במעוז "מילגו" שעל שפת תעלת סואץ.

ביום י"ב בתשרי תשל"ד (8.10.1973), במהלך נסיגת הלוחמים מהמעוז לקנטרה, נפגע אריה ונהרג באחד הבתים הקיצוניים בעיר. גופתו הוחזרה מהשטח שבידי המצרים רק כעבור ארבעה חודשים, והוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הזיתים. השאיר אחריו אישה ושתי בנות. הורים, שתי אחיות ואח. לאחר נופלו הועלה לדרגת רב-טוראי. במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד גדודו: "אריה לחם בגבורה רבה, גילה מסירות רבה לחבריו, אומץ-לב ותושייה בקרב ופעל תוך כדי חירוף נפש וסיכון עצמי רב עד לנפילתו. מצאנו בו תכונות של אדם ולוחם למופת".

משפחתו הקימה קרן על שמו, שמטרתה לעודד את החינוך התורני בקרב בני נוער, בעיקר מבני עדות המזרח; כמו כן כתבה ספר תורה לזכרו; האוניברסיטה העברית בירושלים הוציאה לאור ספר בשם "נזכור", לזכר תלמידה, עובדיה ומוריה, שנפלו במלחמת יום-הכיפורים, ובו דברים על אריה.

טוויג, אריה (אסלן)

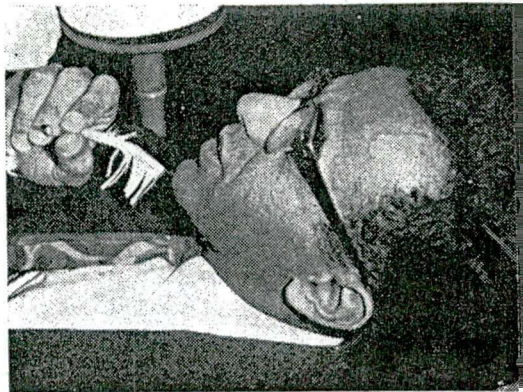
אריה, בן גרייס ויצחק-חיים, נולד ביום ה' בשבט תרצ"ח (7.1.1938) בשנחאי שבסין, ועלה ארצה עם משפחתו בשנת 1951. הוא למד בבית-ספר יסודי אנגלי בשנחאי ובבית-ספר יסודי בארצות-הברית, ואחרי-כן המשיך את לימודיו בבית-הספר התיכון "שלוה" בתל-אביב ובבית-הספר התיכון העירוני-דתי ב' בתל-אביב, במגמה הומנית. בזכות החינוך היהודי שקיבל מפי מורים ורבנים בבית הוריו, החל אריה לקרוא עברית כשהיה בן שלוש, ובשנתו השישית כבר עלה לתורה כ"מפטיר". הוריו הגיעו לשנחאי מבגדד, דרך הודו, בראשית המאה, וביתם היה בית ועד לחכמים ופתוח לכל נצרך. ילדותו של אריה עברה עליו בלימוד אינטנסיבי: השכלה כללית רכש בבית-ספר אנגלי ויהדות למד בבית. כשהיה בן תשע, עשתה משפחתו שנה בארצות-הברית, ולאחר שהקומוניסטים עלו לשלטון בסין, נאלצה המשפחה לעבור להונג-קונג, משם עלתה ארצה והשתקעה בתל-אביב. חוש ההומור של אריה ולבביותו הקלו עליו את חבלי הקליטה בחברה החדשה. מטבעו היה צנוע ועניו. הוא שמר על מצוות היהדות בקפדנות, שקד על לימודיו והרחיב את ידיעותיו. ידידים רבים היו לו ועל הקשרים שיצר בנעוריו שמר כל ימי חייו.

אריה גויס לצה"ל במחצית דצמבר 1955, וכחבר גרעין "החלוץ" של "הצופים" הדתיים, הוצב לנח"ל. לאחר הטירונות ולאחר שעשה של"ת בהיאחזות כרם שלום, שהיה מראשוניה, ובקיבוצים סעד ולביא, השתלם אריה בקורס מרגמות 81 מ"מ ובקורס צניחה, והוצב בגדוד צנחנים. בתקופת שירותו הסדיר לחם במבצע "קדש" ואף הקים עם חבריו היאחזות בפתחת רפיח.

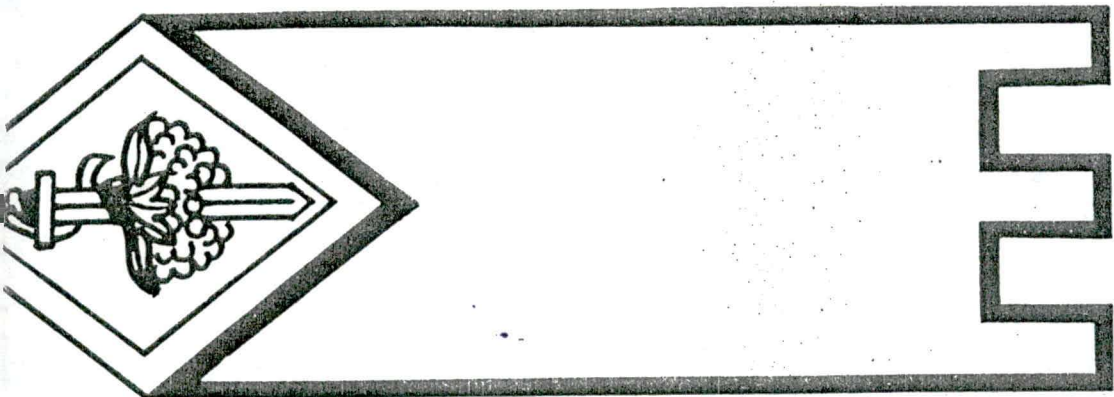
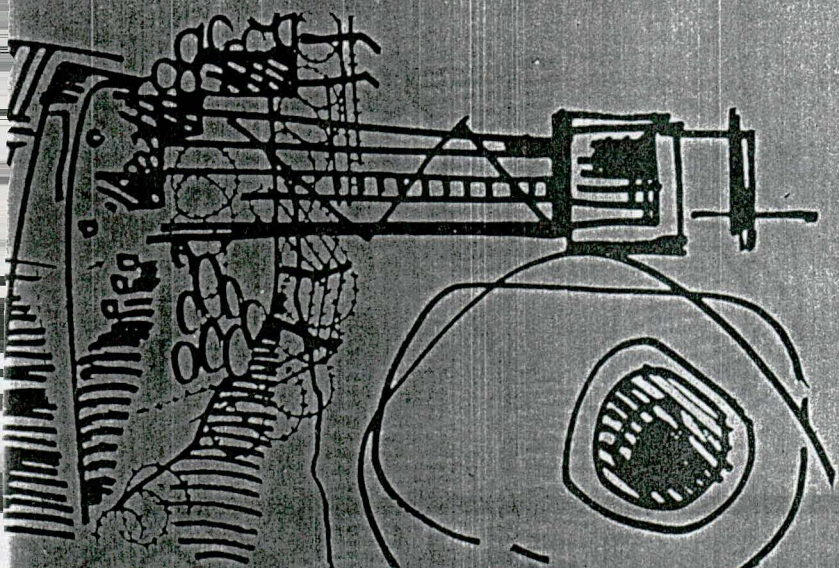
לאחר שסיים את שירותו הסדיר, הוצב לשירות מילואים כרגם מרגמות בינוניות בגדוד צנחנים. כחייל מילואים השתתף גם במלחמת ששת הימים. בשנת 1959 החל אריה ללמוד מדעי היהדות בכלל, ומקרא בפרט, באוניברסיטה העברית בירושלים ובו בזמן עסק בעבודות שונות. הוא שקד על לימודיו עד שעות הלילה המאוחרות והשכים בבוקר לחלק עיתונים. כן עסק בהגהה ואחרי-כן לימד בבית-ספר תיכון. לאחר שסיים את לימודי התואר הראשון, המשיך ללמוד לתואר השני ונתמנה כאסיסטנט בחוג למקרא באוניברסיטה העברית. לאחר שהוענק לו התואר השני, החל להורות גם במחלקה למקרא באוניברסיטת בר-אילן וכתב עבודת דוקטורט שנושאה: "מתן תורה בסיני". אריה הצטיין בדקדקנותו המדעית ותבע רבות מעצמו ומתלמידיו. הוא לימדם בהתלהבות ושקד במיוחד לפתח אצלם את כושר החשיבה העצמית, ואמנם כל תלמידיו הוקירוהו ואהבוהו. בד בבד גברה גם נטייתו לעסוק במחקר והוא הצליח לשלב חקירה ביקורתית של המקרא עם השקפת עולמו הדתית. אריה הרבה להתעניין בנוסחי תפילה ובמנהגי עדות, והתרכז במיוחד במסורת בית אביו. מ-1969 עד 1970 עשה בשנת השתלמות בשווייץ. בשנת 1971 נשא לאישה את חברתו רות. את עבודת הדוקטור שלו השלים שבועיים לפני שפרצה מלחמת יום הכיפורים והיא אושרה לאחר מותו. לאחרונה פורסם מחקר זה כספר בשם "מתן תורה בסיני", בהוצאת מאגנס, ירושלים. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים, עשה אריה בשירות מילואים במעוז "מילנו" שעל שפת תעלת סואץ. ביום י"ב בתשרי תשל"ד (8.10.1973), במהלך נסיגת הלוחמים מהמעוז לקנטרה, נפגע אריה ונהרג באחד הבתים הקיצוניים בעיר. גופתו הוחזרה מהשטח שבידי המצרים רק כעבור ארבעה חודשים, והוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הזיתים. השאיר אחריו אישה ושתי בנות, הורים, שתי אחיות ואח. לאחר נופלו הועלה לדרגת רב-טוראי.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד גדודו: "אריה לחם בגבורה רבה, גילה מסירות רבה לחבריו, אומץ-לב ותושייה בקרב ופעל תוך כדי חירוף נפש וסיכון עצמי רב עד לנפילתו. מצאנו בו תכונות של אדם ולוחם למופת".

משפחתו הקימה קרן על שמו, שמטרתה לעודד את החינוך התורני בקרב בני נוער, בעיקר מבני עדות המזרח; כמו כן כתבה ספר תורה לזכרו; האוניברסיטה העברית בירושלים הוציאה לאור ספר בשם "נוכח", לזכר תלמידה, עובדיה ומוריה, שנפלו במלחמת יום הכיפורים, ובו דברים על אריה.

רב"ט
טוויג אריה (אסלז) ז"ל
בן יצחק חיים וגרייט
נולד בסין, 1938
עלה לישראל בשנת 1951
נפל בקנטרה
ליר תעלת-סואץ
הניח אשה — רות
ושתי בנות — אילת ונעמי

אריה טוויג

אריה נולד בה' שבט תרצ"ח (7.1.1938), בשנגחאי שבסין. מוצאח של משפחת טוויג מבגדד. הוריו של אריה, יצחק-חיים וגרייס, הגיעו לשנגחאי דרך הודו, בראשית המאה. ביתם, בית סוחרים אמידים, היה בית ועד לחכמים, ודלתותיו היו פתוחות לכל נצרך. ארבעת ילדיהם — פלורה, רבקה, יוסף ואריה — רכשו את השכלתם הכללית בבתי ספר אנגליים, ועל חינוכם היהודי שקדו מורים ורבנים שהסתופפו בביתם. כך החל אריה לקרוא עברית בגיל שלוש, וכבר בהיותו בן שש זכה לעלות לתורה כ"מפטיר". נעוריו עמדו בסימן של שמירת מצוות, לימודים מאומצים וחיי משפחה תוססים.

בהיות אריה כבן תשע עשתה המשפחה שנה אחת בארצות הברית. המהפכה הקומוניסטית בסין אילצה את בני המשפחה לעבור להונג קונג, ומשם עלו ארצה בשנת תשי"א והתיישבו בתל אביב. אריה למד שנה בגימנסיה "שלוחה", ולאחר מכן בבית הספר התיכון העירוני הדתי שברחוב צייטלין. ההומור שלו ולבביותו הקלו עליו את חבלי הקליטה בחברה הזרה. בתקופה זו עוצבה אישיותו, ונתברר לו מעמדה המרכזי של עבודת ה' בחייו. לאורה של חויית יסוד זו בחר לו אריה את ידידיו, שהיו בעלי רקע מגוון וגרו בחלקם במקומות מרוחקים. הקשרים האמיצים — הנפשיים, הרוחניים והרעיוניים — שנוצרו בעודו נער, טופחו ונשמרו כל ימי חייו.